

Η ΜΑΡΟΥΣΩ

[Τῆ φιλῆ Κυρία 'Α. 'Ι. Κ.]

Et rose, elle a vécu
ce que vivent les roses,
L'espace d'un matin.
(Malherbe)

Τὴν ἐνθυμοῦμαι. Ἦτον ἡ κόρη
Χαριεστάτη καὶ δροσερά·
Καθεὶς τὴν ἐβλεπε καὶ ἠπόρει,
Πτηνὸν πῶς ἦτο χωρὶς πτερά.
Ῥόδον ἀνοίξεως, ἦτο μᾶλλον
Εἰς Ἀπριλίου αὐγὴν γλυκεῖαν
Καὶ εἰς τὴν δρόσον τὴν πρωϊνὴν·
Τοῦ ῥόδου εἶχε τὴν εὐωδίαν
Καὶ τὴν γοῦτιδα καλλονῆν.

Ἐλπίδων πλήρης, χρυσῆ, νεότης,
Μαῖων μόλις δεκαεπτὰ,
Ὡς χελιδῶν τις ταξειδιῶτις,
Ἐδῶ σφριγῶσα κ' ἐκεῖ πετᾶ.
Πυρφόρον εἶχεν, ὑγρὸν, τὸ βλέμμα
Καὶ εἰς τὰς φλέβας καῖον τὸ αἷμα
Καὶ τὸ μεῖδιμα εἰς τὰ χεῖλη,
Γλυκύ, ἄθῶν, παρθενικόν
Καὶ ἡ φωνὴ τῆς, ἐν ᾧ ὠμίλει,
Ὡς ἄσμα ἦτον ἀγγελικόν.

Εὐδαίμων κόρη, ὄνειροπόλει
Ζωὴν χαρμόσυνον καὶ μακρὰν
Καὶ τὴν ἐλάτρευον ὄλαι, ὄλοι,
Ὡς εὐτυχίαν τῶν καὶ χαρὰν,

Ἡ τλήμων μήτηρ, σεμνυνομένη,
 Οἱ συγγενεῖς τῆς, γνωστοὶ καὶ ξένοι.
 Ἦν ἡ ζωὴ τῆς αὐγῆς αἰθρία
 Καὶ ὄλαι νύχοντο ἐκ ψυχῆς
 Καὶ ὄλοι ἔλεγον, ἡ Μαρία
 Πῶς θὲ νὰ ζήσει τρισευτυχῆς.

Πλὴν, φεῦ! Ἠγνόουν ἡ εὐτυχία,
 Πῶς ὡς ζεφύρου πετᾶ πνοὴ
 Καὶ ἡ νεότης, ἡ ἐρασμία,
 Καθὼς τὸ ῥόδον, φυλορροεῖ,
 Ἀνθῆσαν μόλις μίαν ἡμέραν
 Εἰς τὴν ἀθλίαν τοῦ κόσμου σφαιραν.
 Ἐν μέσῳ τόσων χρυσῶν ὄνειρων
 Ἐλθὼν, ὁ δαίμων τῆς συμφορᾶς
 Ἀλάστωρ, ἄλυτον πένθος σπειρών,
 Τὸ ἄστρον σβύνει τόσῃς χαρᾶς.

Τὸ μνημα ἤνοιξε τὸ μοιραῖον
 Παρὰ τῷ εὐφρονι Ἰλισσῶ
 Καί, μαρανθεῖσα, ἐχάθη πλέον
 Ἡ πολυθέλητρος Μαρουσῶ.
 ὦ, ποῦ κατήντησαν τόσα κάλλη!
 Πλὴν, ἐν τῇ μαύρῃ τῆς γῆς ἀγκάλῃ
 Τὸ σῶμα μόνον ἐσαβανώθη
 Ὑπὸ ἰτέας ἀειθαλεῖς·
 Ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς ἀνεπτερώθη
 Εἰς τὰ Ἠλύσια χρυσαλλίς.

Ἐν Ἀργεῖ, Αὐγούστου 1889.

Δ. Κ. Βαρδουνιώτης.